

Welgelukzalig is hij, dien God straft

DOOR
JOHANNA
BREEVOORT

„O kind, je moet toch niet zoo zeuren over die gebroken vaas. 't Is heel verdrietig en jammer, maar je moet er toch éénmaal overheen.”

De oude vrouw keek ernstig en zuchtte diep. Alle dagen weer begon haar schoondochter over het gebroken erfstuk, door een onbedachtzaam werksterje omgeworpen en zóó vernield.

„U hebt makkelijk praten moeder, 't is geen ding uit uw familie, maar ik had nu eenmaal mijn hart op die kostbare vaas gezet.”

„Daar zit 'm juist de kneep, kind, omdat je je hart er op gezet had, daarom valt nu het verlies je zoo moeilijk.”

Iets wat volkomen gerechtvaardigd is, hield de jonge vrouw vol, en zij liep heen, slaande met de deuren, even later grommend tegen het meisje.

„Volkomen gerechtvaardigd”, overlei de oudere stil voor zich heen, „ik wilde dat de Heere haar eens liet zien, dat je ook daarin zondigen kan.”

Zij nam de kous op uit de volle mand naast haar en begon weer te mazen. Man en kinderen gingen voor haar heen, slechts een zoon behield zij, en de oude vrouw voelde zich dankbaar en gelukkig in zijn gezin.

„Jammer dat Anna zóó vastzat aan het aardsche”, overlei ze droef. Zij bezat zóó veel, een besten man, gezonde kinderen, een goed inkomen: maar zij hechtte zich aan 't kleinste ding en 't gaf een huis vol leven wanneer er iets verongelukte.

Intusschen liep de jonge vrouw vol onvrede door het huis. Moeder had goed praten, moeder kon overal van loskomen, ze kon 't niet begrijpen, stel je voor dat ik zelf op mijn ouden dag zoo gebrekkelig liep en zonder inkomen afhankelijk was van mijn zoon.

Ja grootmoeder's vrede werd niet licht verstoord, moest de schoondochter toegeven. Dat kwam door de vreeze des Heeren. Maar zij begeerde toch zelf ook den Heere lief te hebben en te dienen, hoe kwam 't dat 't haar zelfs niet gelukte, vrede te nemen met een gebroken vaas.

Kalmer, veel rustiger keerde het jonge vrouwtje terug naar haar vertrek. De grootere kinderen gingen naar school, de twee kleintjes slapen, de pendule tikte zoo fijn en vredig op den schoorsteen, op de tafel lichtte het vriendelijk Verkade-lichtje onder de thee.

„Moeder, heb je altijd zoo'n kalmen, tevreden aard

gehad”, vroeg zij zacht, terwijl ze haar naalwerk bijeen zocht.

„Ik..... een kalmen tevreden aard, kind, nee hoor, integendeel, men noemde mij in mijn jeugd „gauw of 't hoeft niet”, ik kon opsterven als buskruit en het aardsche had minstens zooveel vat op me, als het nu op jou heeft.”

„U hebt geleerd om afstand te doen”, gaf de schoondochter toe.

Grootmoeder knikte. „Ik heb God leeren danken, juist omdat Hij me strafte en tegenkwam en iets moois ontnam. Ik was nog jonger dan jij kind, en nog niet heel lang getrouwd: deed, nog jong, van harte belijdenis en ik dacht werkelijk dat ik God lief had boven alles. Dan volgde mijn man, m'n kind en m'n huishouden.

Naast mij woonde een oude juffrouw, die kind nog kraai op de wereld bezat, zoo zij meende. Zij liet haar mooie huishoudentje keurig onderhouden en was er wat trotsch op. Zij leefde van eene kleine lijfrente en ik deed wat ik kon, haar 't leven te veraangename. Zij dronk meestal thee en koffie in mijn huis: 't was de moeite niet dit voor haar alleen te zetten. Haar werksterje hielp haar slechts enkele uren van den dag. Mijn man hield ook van haar, zij bleef dikwijls eten en vond 't heerlijk op onze kleine te passen, wanneer wij samen eens wandelden, naar de kerk gingen of als ik een boodschap deed.

„'t Is net of jullie mijn eigen kinderen bent”, zei ze dikwijls, en eens vertelde zij in vertrouwen, wanneer ik dood ben, krijgen jullie m'n heele huisboeltje hoor.”

Wij waren daar heel blij mee. Toen we trouwen bezaten we geen van beiden veel geld, we kochten wel degelijke maar toch heel eenvoudige dingen, terwijl haar heelen inboedel blijken gaf van het mooist gekozen te zijn uit een duur ingericht huishouden. Massieve mahoniestoelen, een met notenhout ingelegd kabinet, een duur Deventer karpert, wat vond ik dat alles mooi en begeerlijk. Langzaam begon ik al deze dingen al zoo'n beetje als de mijne te beschouwen, en ik genoot er reeds van, terwijl ik mijn buurvrouwje, dat toen steeds bedlegerig was, met veel liefde verpleegde. Niet omdat zij ons tot erfenamen had benoemd. Neen, met een gerust hart kon ik verklaren: we hebben ons buurtje lief: nooit, nooit deden wij haar goed uit winstbejag. Wat niet wegnam, dat ik me toch verknouterde in het bezit van de beeldige meubels en de in mijn oog kostbare schilderijen en serviesjes.

Ik zette er mijn hart op. Mijn heele hart. Ik stond met mijn toekomstig bezit op en ging er mee naar bed, zooals 't spreekwoord zegt. Voor alle ding had ik reeds een plaats in onze woning gevonden. Dikwijls zei mijn man: „Vrouw, je moogt je hart niet zóó met deze dingen vullen, de Heere kon je wel eens tegenkomen.”

„Niemand die er door lijdt”, sprak ik tegen: „Ik verlang geen oogenblik naar buurtjes dood, integendeel, ik hoop dat God ze weer wat beter maakt, zoodat ze weer bij ons aan tafel kan zitten.”

„Niemand die er door lijdt, dan je zelf”, hield mijn man vol.

LINKS: Tulpen naar Londen. Sedert eenige weken worden geregeld tulpen per K. L. M. uit de Hollandsche kassen naar Londen gezonden.

RECHTS: Zonnebaden in de sneeuw voor kinderen, in de Zwitsersche wintersportplaats Gstaad.

Een Indische dierenval van Hagenbeck op de Berlijnsche dierententoonstelling. De tijger bij de val.

„Je hecht je aan iets, wat nog niet eens het jouwe is.”

Kortom ik geloofde mijn man niet, voelde heusch oprechte droefheid toen ons buurtje was heengegaan, maar toch, nu zou het groote oogenblik aanbreken waarin al haar schatten in ons huis zouden komen.

Er schoot een kink in den kabel, er daagde eene wettige erfenename op, die haar rechten bewijzen kon. Ons buurtje had verzuimd een testament te maken, ze dacht dat een enkel briefje voldoende was. Het briefje, door de achternacht vernietigd, werkte niets uit en ik zag al mijn heerlijkheden wegdragen, wie weet waarheen? Toen heb ik gehuild van teleurstelling, maanden achter elkaar kon ik er niet overgeen.

Ten slotte zag ik Gods Hand in al deze dingen. Mijn man had gelijk. Ik had gegierd naar de aardsche schoonheden, ik vergat God, zette mijn hart op iets dat vóórbij zou gaan. Ik merkte, dat ik zelfs in deze laatste maanden het gebed had vergeten of liever dat ik zonder hart gebeden had.

God kwam me tegen. God strafte me om mijne begeerlijkheid en Zijn Geest bracht me er eindelijk toe, om te zeggen: Ik dank U Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, dat Gij me aardsch verlies leert lijden.

Later heb ik ondervonden, dat deze kleine tegenslag maar kinderspel was bij hetgeen God gebruiken wildet om mij verder op te voeden.

God gebruikt groote en kleine dingen om ons hart tot Hem te brengen.

De schoondochter stond op om thee in te scheuken, haar oogen waren vochtig toen ze zei: „Je hebt alweer gelijk grootje. Ik moet óók leeren loslaten.”

